

Ha quedat desfeta en uns segons, morta i esquarxada. Era una dona, encara jove. Els darrers anys havia anat tapada de cap a peus, amagant-se i fugint. Amb prou feines podia menjar. Va estar a prop de ser assotada. Desgràcia sobre desgràcia. I avui a "l'operatiu" americà, la bomba de fragmentació, per error tècnic, ha quedat destrossada.

Ella no sabia qui era el terrorista més cercat del món, ni què eren "les torres bessones", ni res de res, se sentia acorralada i tenia gana.

El general cap de l'Estat Major ha dit que les bombes no són el cent per cent intel·ligents, que lamenta les morts dels civils innocents, que també fa tants dies van morir 6000 persones, que és la guerra, que un dia vindrà la pau i la justícia, que en el fons ell estava a favor de la dona, que... que..

T'has agenollat al costat del lilit. El cap entre les mans. I gairebé no podies deixar de plorar, de ràbia, d'impotència, del desastre que pot arribar a ser la violència organitzada, de la fredor dels cors humans, del masclisme militarista, del terrorisme frenètic i calculat... Al cap d'una llarga estona és quan has encès la llàntia dels moments importants, i apagades totes les llums, has iniciat el Parnostre.

(Ampliació; Mateu 6, 7-15)

- Quan preguis entra a la cambra més retirada
- Prega al teu Pare, present en els llocs més amagats
- Vingui el Teu Regne.
- Perdona les nostres ofenses.